

Z predstavenia som odchádzal rozpačitý. Na jednej strane je to dobre, pretože hra na mňa zapôsobila tak, ako mala – knižná predloha je depresívna výprava za temnými stránkami ľudskej duše. Nemôžem sa ale zbaviť pocitu, že môj výsledný dojem vo veľkej miere spôsobil fakt, že pôvodné dielo poznám a že som sa k nemu počas hry viackrát vracal v spomienkach a znovu si ho súkromne prežíval so zavretými očami.

Neviem, ako to mohlo pôsobiť pre neznalca predlohy, no ak sa pokúsim od svojho zážitku odosobniť, myslím, že najviac to mohlo pripomínať zmätok, ktorý sa síce nebojí zachádzať až do extrému, ale nevyberá sa jasným smerom.

Mám určité podozrenie, že to takto bolo, v duchu postmodernej, zamýšľanej. Tvorcovia sú určite inteligentní ľudia a domnievam sa, že sa správne rozhodli, že znechutiť publikum nie je najlepší nápad, a preto hru obohatili o humor. Bol vkusný a príjemný, no mne prišiel mierne nevhodný, pretože nezvýrazňoval, skôr zrážal, pôsobivosť drsných a psychedelických scén. Som ale presvedčený, že ak si pri Pánovi múch dáte za cieľ „aj zabaviť“, tak o moc lepšie sa to ani urobiť nedá. Humorná stránka mi prišla oproti tej vážnej lepšie zvládnutá, akoby scenáristovi aj hercom viac vyhovovala odľahčená poloha. Herci boli veľmi dobre obsadení, hlavné postavy boli aj vďaka nim výrazné a bavilo ma sledovať ich vzájomnú interakciu. Najvýraznejší bol predstaviteľ Čuňasa. Napriek tomu, že jeho postave boli pripísané prvky paródie, v jeho výkone bola veľká porcia ľudskosti a bolo ľahké s ním súcitiť. Čuňas a neurotický Simon mi prišli ako jediné postavy, ktorých tragickosť bola zvládnutá na výbornú. Jack so svojou partiou boli prehnane agresívni a ich motivácia zabíjať a ľahkosť, s akou zdivočeli, nepôsobila dôveryhodne. Asi by to chcelo vybudovať ich premenu pomalšie, no určite by to predstaveniu ubralo na atraktivite.

K postavám mám ešte jeden postreh. Keď si spomeniem na minuloročné Rychlé šípy, tak ani tam ma ženské hrdinky príliš nebavili. Prišli mi ako ozdoby, na ktoré sa dobre pozeralo, ale z ich úst vychádzali repliky, ktoré podporovali teóriu, že žena tu nie je od toho, aby premýšľala. Myslím, že by bolo zaujímavé vyskúšať zvoliť k ženským postavám iný prístup.

Chcem vyzdvihnúť použitie zvuku trúbenia ma lastúru. Perfektne vytváral naliehavú atmosféru a to aj vďaka tomu, že zaznieval medzi jednotlivými scénami, keď bola v miestnosti tma. Pripomínal mi náladu knihy. Podobne chcem pochváliť načerveno nasvietené scény s prasacou hlavou. Po rozsvietení ale tá atmosféra kamsi zmizla.

Takto na mňa teda pôsobila celá hra – mala svoje silné momenty, ale zároveň si hádzala kamene pod nohy snahou páčiť sa širokému publiku. Prišlo mi to ako škoda, pretože všetko, čo prebrala z knihy, bolo prevedené dobre.

Martin Bednařík